

F.eks. kan man levende forestille sig, at den nuværende forsvarsminister i en sådan situation vil være stærkt tilbøjelig til at lytte til USA og næppe vil se det farlige i at tilkalde sådanne forstærkninger.

Det allerværste ved aftalerne er imidlertid, at de dybt involverer Danmark i NATOs samlede krigsstrategi og dermed USAs dødsensfarlige atomstrategi, der bl.a. bygger på illusionen om muligheden af at føre en begrænset atomkrig i Europa og på muligheden af at rette et atomart førsteslag mod Sovjetunionen.

3. Danmark og NATOs atomstrategi

Et vigtigt element i NATO-strategien er, at NATO/USA forbeholder sig muligheden af at bruge sine i Europa placerede »taktiske« atomvåben mod sovjetiske enheder. Og NATO forbeholder sig muligheden for i en sådan konflikt i Europa at være den første part, der anvender atomvåben. NATO bygger her sin strategi på den forfærdelige illusion om, at en sådan brug af atomvåben vil kunne begrænses og bringe en krig til ophør.

Men noget sådant er på det nærmeste utænkeligt. Brugen af selv ret »små« atomvåben vil med næsten 100 pct. sikkerhed føre til en altødelæggende atomkatastrofe. Dette er den konklusion, som f.eks. rådgivere for flere amerikanske præsidenter, McGeorge Bundy, George F. Kennan, Robert S. McNamara og Gerard Smith, når frem til i »Kernevåben og atlantpagten« i NATOs strategi, Førstebrugsdebatten, SNU 1982.

Derfor må det naturligvis hindres, at denne strategi nogen sinde bringes til udførelse. En af de hindringer, der kan sættes i vejen for denne strategi, er at sikre, at amerikanske atomvåben aldrig placeres på dansk område og dermed aldrig vil kunne tages i anvendelse fra dansk område.

Desværre betyder netop fly- og forstærkningsaftalerne en stærkt øget risiko for, at atomvåben føres ind på dansk område. Herom har forsvarsminister Hans Engell udtalt:

»For så vidt angår de amerikanske forstærkninger, der ifølge NATOs forstærkningsplan kan ind sættes i vort område, kan jeg oplyse, at både når det gælder spørgsmålet om forstærkninger, og når det gælder atomvåben, kan disse kun tages ind på dansk jord efter anmodning eller samtykke fra den danske regering.« (Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 1286).

Regeringens politik udelukker altså på ingen måde placeringen af atomvåben på dansk område, ja lægger netop op til en sådan placering i den situation, hvor dette er allerfarligst, og hvor dette

endda kunne medføre, at en atomkrig startede som følge af førstebrug af atomvåben fra dansk område.

Spørgsmålet er i det hele taget, om det er realistisk at forestille sig, at der kunne blive tale om forstærkninger, som *ikke* medfører atomvåben. I den forbindelse står tidligere USA-udenrigsminister Alexander Haigs udtalelser om, at amerikanske flådestyrker *altid* medbringer atomvåben, vel som en realistisk bedømmelse af situationen.

Spørgsmålet kan belyses ved følgende to citater fra bogen »Dansk sikkerhedspolitik og forslagene om Norden som kernevåbenfri zone«, der er skrevet af SNU's formandskab og udgivet af SNU i 1982:

»Den eventuelle brug af kernevåben i eller fra Norden skal ses i sammenhæng med de tænkelige muligheder for udstationering af allierede fly- og landstyrker, udrustede med kernevåben, til Norge og Danmark samt i sammenhæng med det danske samarbejde med forbundsrepublikken Tyskland om forsvaret af Danmark og Slesvig-Holsten« (side 55). Og senere i bogen hedder det:

»Det er imidlertid under alle omstændigheder de allierede atommagter, der i sidste instans afgør, om kernevåben skal bringes i anvendelse. I tilfælde af en krig, der har udviklet sig eller kan tænkes at udvikle sig til en atomkrig, må det forventes, at det er disse magters opfattelse af egne vitale nationale interesser, der i første række er bestemmende for, om kernevåben benyttes i forbindelse med forsvaret af nordisk område. Mere specielle hensyn til de nordiske medlemslande vil i så fald formentlig have mindre vægt« (side 150-151).

Hertil kan føjes forsvarschef Knud Jørgensens udtalelser i Berlingske Tidende den 29. januar 1984 om, at han ikke tror på en konventionel krig på dansk område i mere end meget kort tid, og at en konfrontation med brug af supermagternes A-våben vil følge.

Den 10. november 1983 vedtog folketinget en motiveret dagsorden, der opfordrer regeringen til aktivt at arbejde for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit gennem etablering af en nordisk atomvåbenfri zone. Som det fremgår af det ovenstående, så er en vigtig forudsætning for gennemførelsen af denne dagsorden, at fly- og forstærkningsaftalerne ophæves. Dette er en af de vigtige forudsætninger for, at Danmark og Norden kan holdes atomvåbenfrit, også i krisesituationer.

Derfor bør det samme flertal, som vedtog denne dagsorden, også være med til at bringe forstærkningsaftalerne til ophør.